

[Handelsministeren.]

derfor ment det rigtigt, at den almindelige bogføringspligt kommer til at omfatte også de landbrugsvirksomheder, for hvilke der er fastsat regnskabspligt, såvel som gartnerivirksomhed, skovbrug og dambrug, der ligeledes i et vist omfang er undergivet regnskabspligt efter de nævnte regler. Hermed bortfalder også den fornævnte motivering for at holde pelsdyravl, hønserier, fiskerivirksomheder m. v. uden for lovens område, og alle disse virksomheder er herefter i forslaget medtaget i de bogføringspligtiges kreds, for landbrug, gartneri og skovbrug i det omfang, hvori der allerede er truffet bestemmelse om deres henførelse under regnskabspligten. For dambrug, hønseri og pelsdyravl begrænser forslaget bogføringspligten til virksomheder af et ret betydeligt format, idet man har foreslået at begrænse sig til virksomheder, der beskæftiger mere end tre fremmede medhjælpere.

Også for visse andre andre kategoriers vedkommende har man lagt vægt på beskæftigelsen af fremmed medhjælp, og der er derfor for nogle af de erhvervsgræne, som var optaget i forslaget allerede i 1953-54, foretaget en begrænsning. Således har man kun foreslået bogføringspligt for marketenderi- og pensionatsvirksomhed, hvor der regelmæssigt beskæftiges mere end tre fremmede medhjælpere, og dette gælder også for hvilehjem o. lign. For en række andre virksomheder har man begrænset sig til dem, der beskæftiger mere end to fremmede medhjælpere.

Den i det tidligere fremsatte lovforslags § 2 indeholdte bestemmelse, der åbnede mulighed for administrativt at udvide de bogføringspligtiges kreds, er ikke medtaget i det nu fremsatte forslag.

I et til lovforslaget som bilag knyttet udkast til en bekendtgørelse har man optaget de regler, der tænkes udfærdiget, såfremt lovforslaget gennemføres i den foreliggende form. Reglerne adskiller sig ikke væsentligt fra de tidligere foreslåede bestemmelser og betegner en ajourføring af de nuværende bogføringsregler. Hovedpunkterne i nyordningen er i denne henseende, at kravet om autoriserede bøger bortfalder, hvorved også stempelpligten falder bort, og at de nugældende regler om bøgernes særlige beviskraft ophæves. Disse sidste regler harmonerer ikke

med retsplejelovens almindelige bestemmelser om fri bevisbedømmelse. I øvrigt gives der mere detaljerede regler end de nugældende, og der åbnes mulighed for anvendelsen af moderne bogholderisystemer, hvilket jo er et af de forhold, der gør en ny lovgivning på dette område påkrævet.

Det er min overbevisning, at de i bekendtgørelsesudkastet optagne mindstekrav til bogføring er så enkle og naturlige, at det ikke skulle volde særlige vanskeligheder, ej heller for den kreds, der nu for første gang indrages under bogføringspligten, og jeg tror, det er nødvendigt med den udvikling, der har fundet sted i forretningslivet og hele den økonomiske virksomhed, siden den nugældende bogføringslov blev til, at bogføringsreglerne ændres, således som det nu er foreslået.

Jeg vil derfor gerne med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Jeg tillader mig derefter for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i konkursloven.*

Som det blev nævnt ved fremsættelsen af forslaget til lov om bogføring i folketings-samlingen 1953-54, nødvendiggjorde en gennemførelse af bogføringsloven, at der samtidig skete en mindre ændring af konkursloven, hvorom der samtidig blev fremsat forslag. Da bogføringsloven ikke blev gennemført inden folketingssamlingens slutning, faldt forslaget om ændringer i konkursloven bort.

Da de samme forhold, som forelå dengang, foreligger nu, må jeg derfor på ny fremsætte forslag til lov om ændringer i konkursloven.

Det fremsatte forslag er — bortset fra ikrafttrædelsesdatoen — enslydende med det i folketingssamlingen 1953-54 fremsatte forslag, og jeg kan derfor med hensyn til forslagets grundelse i det hele henvise til bemærkningerne vedrørende det tidligere fremsatte lovforslag.

Jeg tillader mig at anbefale også dette lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Endelig tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til fællesmærkelov.*

Ved fremsættelsen af forslag til varemærkelov (Folketingstidende 1958-59 sp.

[Handelsministeren.]

426 ff.) nævnte jeg, at det inden for de nordiske varemærkekommissioner har været overvejet, om bestemmelserne vedrørende fællesmærker, der for Danmarks vedkommende indeholdes i lov nr. 102 af 7. april 1936 om fællesmærker, skulle optages i varemærkeloven eller fortsat forblive i en selvstændig lov, og at der opnåedes tilslutning til et dansk-norsk ønske om at bibeholde en selvstændig fællesmærkelov. Varemærkekommissionen har derfor ved udarbejdelsen af udkast til lov om varemærker forudsat, at der i forbindelse med varemærkelovsforslaget blev fremsat forslag til ny fællesmærkelov svarende til varemærkelovsforslaget.

Varemærkekommissionen har ikke selv udarbejdet udkast til en ny fællesmærkelov, men det forslag til fællesmærkelov, som hermed fremsættes, hviler til dels på principper, der har været drøftet mellem de nordiske lande og inden for varemærkekommissionen, og er således knyttet til det tidligere fremsatte forslag til varemærkelov.

I dansk ret indførtes begrebet fællesmærke allerede ved lov nr. 129 af 12. april 1911 om handel med smør og fremmede landbrugsprodukter m. m., idet denne lov hjemlede en særlig beskyttelse for et for hele landet gældende fællesmærke, „Lurmærket“, hvormed dansk smør skulle forsynes. Samme år blev Pariserkonventionen af 1883 om beskyttelse af den industrielle ejendomsret revideret efter forhandlinger i Washington, og der indførtes i konventionen en ny bestemmelse, artikel 7 b, hvorefter unionslandene forpligtede sig til at tilstede registrering af og beskytte fællesmærker.

For at gøre det muligt at tiltræde den således ændrede konvention blev Danmarks første fællesmærkelov, lov nr. 129 af 29. april 1913, gennemført. Der knyttede sig for Danmark bl. a. den interesse til den nye konventionsbestemmelse, at det fremover blev muligt at opnå international beskyttelse for det ved 1911-loven indførte fællesmærke, „Lurmærket“, og for eventuelle andre nye kendetegn for danske varer. Fællesmærkeloven af 1913 blev udformet således, at den dagældende varemærkelovs bestemmelser i det omfang, de kunne finde anvendelse, kom til at gælde for fællesmærker, medens fællesmærkeloven i øvrigt indeholdt sådanne

bestemmelser, der var nødvendiggjort af fællesmærkernes særlige karakter.

Fællesmærkeloven af 1913 blev i 1936 afløst af den nugældende fællesmærkelov, lov nr. 102 af 7. april 1936. Ændringen af fællesmærkeloven af 1913 blev gennemført for at bringe denne lov i overensstemmelse med den samtidig vedtagne ændrede affattelse af varemærkeloven, lov nr. 101 af 7. april 1936, og denne forbindelse mellem de to love er bevaret ved det foreliggende lovforslag. I § 2 i forslaget til fællesmærkelov siges det, at de i varemærkeloven indeholdte regler, hvis intet andet følger af bestemmelserne i fællesmærkeloven, skal gælde for fællesmærker, for så vidt og i det omfang de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse. Fællesmærker skal således i princippet behandles efter samme regler som varemærker. Jeg vil derfor henvise til motiverne til varemærkelovsforslaget og til mine bemærkninger ved fremsættelsen af dette lovforslag, for så vidt angår reglerne om fællesmærkerettens opståen og indhold, kollisioner og registreringshindringer, medens jeg her vil nøjes med at omtale nogle af de særregler for fællesmærker, der er nye i forhold til fællesmærkeloven af 1936.

I henhold til § 1 i fællesmærkeloven af 1936 kan fællesmærker registreres for her i landet hjemmehørende foreninger, der har til formål at varetage erhvervsmæssige fællesinteresser for deres medlemmer, og for danske offentlige myndigheder, der varetager erhvervsmæssige fællesinteresser for grupper af statsborgere.

Da der har vist sig et behov for adgang til registrering af fællesmærker for sammenslutninger m. v., der, selv om de varetager interesser for erhverv og forbrugere, ikke hører til den efter den nugældende fællesmærkelov registreringsberettigede kreds, foreslås det ved lovforslagets § 1, at adgang til registrering af fællesmærker skal tilkomme foruden som nu foreninger af erhvervsdrivende og offentlige myndigheder tillige sådanne sammenslutninger m. v., som fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller arbejds- og tjenesteydelser. Herigennem skabes der mulighed for, at f. eks. Dansk Standardiseringsråd og Dansk Varedeklarations Nævn og andre lignende sammenslutninger kan lade deres kendetegn registrere som fællesmærker.

[Handelsministeren.]

Jeg kan her nævne, at der for tiden er registreret 203 fællesmærker, heraf 82 for offentlige myndigheder. Hovedparten af de mærker, der registreres for offentlige myndigheder, tilhører sundhedsstyrelsen, medens f. eks. handelsministeriet har ladet registrere et fællesmærke for Tønder kniplinger. Inden for det private erhvervsliv har en lang række brancher ladet deres bomærker eller kendetegn registrere som fællesmærker for de varer, branchens medlemmer tilbyder. Dette gælder bl. a. medicinalindustrien, farve- og lakindustrien, plasticindustrien, landbruget og mejerierne, bagerne, vinhandlerne og møbelhandlerne. Også brancher, hvis virksomheder tilbyder arbejds- og tjenesteydelser, f. eks. vaskerierne og vognmændene, har fællesmærker registreret. Endelig kan nævnes, at Dansk Blindesamfund benytter et fællesmærke for de varer, der fremstilles af samfundets medlemmer.

Som det vil ses af forslaget § 1, er det samtidig foreslået at opgive begrænsningen i den gældende fællesmærkelovs § 1, hvorefter kun her i landet hjemmehørende foreninger og danske offentlige myndigheder umiddelbart kan få fællesmærker registreret, idet der efter § 7 i fællesmærkeloven kræves gensidighed for registrering af fællesmærker for udenlandske foreninger og myndigheder. Kravet om gensidighed er opgivet i varemærkelovsforslaget, hvorfor dette krav også frafalder med hensyn til fællesmærker.

Ophævelse af en fællesmærkerregistrering kan under den nugældende lovgivning finde sted administrativt dels i medfør af varemærkelovens § 10, stk. 1, dels under de i fællesmærkelovens § 5, a-b, anførte betingelser. Da varemærkelovsforslaget henlægger afgørelsen af spørgsmålet om ophævelse af varemærkerregistreringer alene til domstolene, er det fundet rigtigt i fællesmærkelovens § 5 at indføre samme regel for fællesmærker, og således, at fællesmærkerregistreringer fremtidig kan ophæves ved dom, såfremt forhold svarende til de i varemærkelovsforslagets § 25 og § 36 omhandlede indtræder.

Af de for fællesmærker i den gældende fællesmærkelovs § 5 anførte særlige ophævelsesgrunde foreslås det ved forslaget § 5, jfr. § 3, alene at bevare reglen om, at

undladelse af anmeldelse af ændringer i bestemmelserne for fællesmærkets benyttelse kan gøres gældende som ophævelsesgrund, dog at ophævelsen af registreringen i overensstemmelse med det almindelige princip også i sådanne tilfælde kun kan ske ved dom. Offentlighedens tillid til og myndighedernes indseende med fællesmærkerne er baseret på de bestemmelser for fællesmærkernes benyttelse, der er anmeldt til myndighederne ved registreringen. Det er derfor rimeligt, at ændringer i de forhold, der betinger fællesmærkernes særlige garanti- og kontrolfunktion, kræves anmeldt, og at der er mulighed for at skride ind over for undladelser af at opfylde en sådan forpligtelse.

Endelig er der ved lovforslagets § 6 foreslået indført adgang til ved dom at ophæve en fællesmærkerregistrering og forbyde benyttelse af et fællesmærke, hvis mærkets benyttelse medfører urimelige indskrænkninger i den frie erhvervsudøvelse eller urimelig ulighed i vilkårene for erhvervsudøvelse.

Monopoltilsynet er ved en undersøgelse af forholdene inden for visse brancher blevet opmærksom på, at fællesmærkeordninger efter omstændighederne kan medføre sådanne skadelige virkninger, som omhandles i monopollovens § 11, stk. 1. Da retten til fællesmærker beror på registrering i henhold til fællesmærkeloven eller på brugen af mærkerne, kan monopoltilsynet ikke imødegå de eventuelle skadelige virkninger af et fællesmærke ved hjælp af de beføjelser, der er tillagt monopoltilsynet ved monopolloven, og i den gældende fællesmærkelov er der ikke hjemmel til at ophæve fællesmærkerregistreringer i sådanne tilfælde.

Forholdet er således det, at den retsbeskyttelse, der tillægges fællesmærker i henhold til den gældende fællesmærkelovgivning, kan komme i strid med de formål, der søges tilgodeset gennem monopolloven. Regeringen er af den opfattelse, at der bør skabes mulighed for, at eventuelle formålskonflikter løses derved, at der i fællesmærkeloven indføres en bestemmelse om, at registreringen af et fællesmærke kan ophæves og dets brug forbydes under de i lovforslagets § 6 angivne betingelser.

Det er blevet indvendt mod den foreslåede bestemmelse, at da det netop er hen-

[Handelsministeren.]

sigten med retsbeskyttelsen af et fællesmærke at skabe en eneret eller eksklusivtilstand for de til mærkets benyttelse berettede, er det uforeneligt med grundtanken i fællesmærkelovgivningen at ophæve en fællesmærkeregistrering, fordi en sådan eksklusivtilstand er skabt.

Det er rigtigt, at fællesmærkelovgivningen har til formål at beskytte retten til mærkerne, og det foreliggende lovforslag betyder i så henseende ikke nogen afvigelse fra den hidtidige lovgivning. Forslagets § 6 er imidlertid udtryk for erkendelsen af, at den eksklusivtilstand, der følger af retsbeskyttelsen, i visse tilfælde kan medføre så stærke begrænsninger i konkurrencen, at hensynet til mærkeindehavernes rettigheder må vige for hensynet til den almindelige interesse i den frie erhvervsudøvelse.

En bestemmelse af den her omhandlede karakter kan ikke anses for stridende mod vore forpligtelser i henhold til Pariserkonventionen, hvis artikel 7 b, stk. 2, overlader til de enkelte lande at fastsætte de særlige betingelser, under hvilke et fællesmærke skal kunne beskyttes, og nægte beskyttelsen, hvis et mærke strider mod det offentlige interesse.

Afgørelsen af spørgsmålet om en registrerings ophævelse og om forbud er, i overensstemmelse med det princip, der i øvrigt følges i lovforslaget, henlagt til domstolene, og der er herved tilvejebragt fornøden garanti mod vilkårlige indgreb i bestående rettigheder.

Lovforslaget har været forelagt for monopohtilsynet og de interesserede erhvervsorganisationer, hvis udtalelser er optrykt som bilag til forslaget. Som det fremgår af udtalelserne, har i det væsentlige kun lovforslagets § 6 givet anledning til bemærkninger, idet handelens, industriens og håndværkets organisationer ikke har ment at kunne give deres tilslutning til denne bestemmelse.

Som ikrafttrædelsesdag for den nye fællesmærkelov er foreslået 1. januar 1960, svarende til ikrafttrædelsesdagen for den nye varemærkelov.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje folketinges velvillige behandling.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om bekæmpelse af flyvehavre. Forslaget er foranlediget af, at den nugældende lov indeholder bestemmelse om, at loven skal optages til revision i indeværende folketingsår.

Efter alt, hvad der foreligger, har loven stort set gjort god fyldest, og lovforslaget her er da også i det væsentlige et genoptryk af den nugældende lov.

Bestemmelserne er dog på enkelte punkter skærpet i overensstemmelse med, hvad der er indstillet fra det udvalg, der i sin tid fremkom med udkastet til den nugældende lov. Ændringerne er i lovforslaget trykt med kursiv.

Der er af det nævnte udvalg peget på, at der er en særlig risiko for spredning af flyvehavre med mergel og andre materialer fra lejer, hvor der findes flyvehavre. Til imødegåelse af en sådan spredning af flyvehavre foreslås i § 1, stk. 2, en bestemmelse om, at mergellejer, kalklejer og grusgrave skal sørge for, at hele lejet er fri for flyvehavre på samme måde, som man ellers skal sørge for at holde flyvehavren væk langs naboskel.

I § 2, stk. 2, foreslås en bestemmelse om, at der ved salg eller anden overdragelse af jordbrugsarealer altid skal gives oplysning om, hvorvidt flyvehavre forefindes eller ikke, således at man er sikker på, at der mellem parterne inden kontraktens afslutning er taget stilling til spørgsmålet om flyvehavres tilstedeværelse.

I § 6, stk. 2, er der indføjet en bestemmelse, der tilsigter at hjælpe den landmand, der har fået flyvehavre på sin ejendom som følge af, at der har været opstillet sneskærme af halmbånd, hvori der har været flyvehavre. Da sådanne skærme opstilles i det offentlige interesse, skønnes det rimeligt, at der lægges et særligt ansvar på dem, der har ladet sneskærmene opstille. Bestemmelsen foreslås dog først gældende fra og med næste vinter.

I overensstemmelse med udvalgets indstilling foreslås endelig, at loven optages til revision igen om 3 år.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.